

Trebuie să vină cineva după noi să ne ducă...Altfel, n-am face-o niciodată...E cineva mai puternic și mai autoritar decât oricine altcineva. Nimeni nu se poate sustrage chemării. Când vine momentul, oriunde te-ai afla, oricum te-ai afla, pleci... Aziz Maio, comandantul Gărzii Negre de la palatul prințului Sixt e văzut plecând în mare grabă cu cineva necunoscut, care
„Purta o uniformă închisă la culoare, care semăna cu aceea a trompeților din cavaleria ușoară, dar fără brandenburguri și foarte strânsă pe corp. Avea un chipiu ciudat, cu cioc.”

Comandantul gărzii pleacă împreună cu însoțitorul său ciudat:

„Aziz Maio plecă deci în tunică asta atât de simplă și cu capul descoperit, lipăind cu picioarele goale pe dalele udate de ploaie și schițând cu brațul drept un gest care arăta că într-adevăr nu s-ar fi așteptat câtuși de puțin la neplăcerea asta...”

Ciudată plecare pentru cineva

„care pălea numai când prințul își dregea glasul!”

De data aceasta,

„Se petrecea ceva neobișnuit, și desigur că acum Aziz Maio se comporta astfel împotriva voinței sale.”

Prințul află că Aziz a primit o veste, dar

„Se spune că motivul nu e arătat niciodată în înștiințarea care ți vine; se spune că nu e nevoie.”

Comunicările de genul acesta

„sunt absolut incontrolabile de cârmuire. E vorba de un soi de imunitate pe care n avem nici un mijloc s o înlăturăm. Înștiințările acestea provin dinafară.”

Prințul nu reușește să afle mai mult. După discuția cu aghiotantul său, prințul Sixt își vede propriul său copil venind spre el. Purta

„o pălărioară ciudată, cea mai grațioasă din lume, desigur, dar neobișnuită, alungită și terminându se ca un cioc de corb. Mica prințesă venea singură, deschizând unul după altul arcurile ușilor și având grijă să le închidă în urma sa.”

Era...viața însăși, care închidea în urma ei și pentru totdeauna, etapele vieții prin care a trecut prințul! Fata îi aduce un pachetel, un plic poate... Este „următorul de pe listă” și trebuie să accepte cu resemnare că i-a venit și lui rândul...Un plic în care era o înștiințare din partea morții, așa cum spune José Saramago,

„un aviz semnat cu propria ei mână și cu scrisul ei, un aviz în care se anunța sfârșitul irevocabil și fără drept de prelungire al unui om”

Despre eternul motiv al morții, Somerset Maugham spunea:

„Moartea este o treabă foarte mohorâtă și plictisitoare. Sfatul meu este să nu aveți nimic de-a face cu ea.”

Într-un fel, asta ne sugerează și Dino Buzzati. Dar, din păcate, singura certitudine este că nimeni nu scapă...